

Vychází dne 4. 3. 2004

Číslo 31

Obsah

Kronika

Podzimní tábor – Provodín	3
Oddílová výprava – Borek	5
Pražská 100	6
Guláš Mikuláš	9
Stromek	10
Zimní tábor	11
Povídání o holocaustu	17
Zimní výprava	18
Pololetky u Balounů	19

Nejbližší akce

Rádi bychom upozornili na změny některých termínů v programu, konkrétně posunutí březnových akcí o týden. První oddílovou akcí po jarním přechodu slovenských zasněžených hor je Kec 26. března. Začátek jako vždy v 17 hodin v klubovně. Otevírání studánek spojené s hrou s Ginkgem se bude konat v sobotu 27. března. V neděli pak některé družiny půjdou na výpravu.

Křížovka

	1	2	3	4	5	6	7	8
A								
B								
C								
D								
E								

A: sibiřská šelma / latinsky „slunce“
 – B: chodit nepravidelně / značka berylia – C: tajenka – D: ukazovací zájmeno / maďarsky „šedesát“ – E: řecky „láska“ / opotřebovaná (hovor.) – 1: anglicky „brusle“ – 2: neobděláný pozemek (nářečně) – 3: příjemno – 4: reakce – 5: zkratka laboratoře / zkratka „to jest“ – 6: anglické jméno – 7: loupit – 8: část Prahy.

Ahalbert

Kdo čte ŠUP

■ Příběh

Na Prahu se dívá z míst, kam jiní nemohou

MUŽ S NADHLEDEM. Michal Hora má nejráději pohled na východ a slunce nad Prahou. Město při své práci pozoroval také ze střešy magistrátu.

FOTO: MAFA - MARTIN MRÁZ

Michal Hora leze po skalách i po dómeh

Nové Město - Lidé, kteří jdou za svítání po centru Prahy, mívají větší starosti, než se rozhlížet kolem sebe. A přitom právě v té době už možná na některé střeše sedí jeden mladík a prohlíží si město.

„Pohled na Prahu z výšky je pěkný. Lidé dole nejsou nějak daleko, ale nevímají mě a já jsem jako v jiném světě,“ říká o svých pocitech při práci čtyřladvacetiletý Michal Hora. Baví ho lézt po skalách, a když při studiu hledal brigádu, zkusil výškové práce. Nejvyšší byl ve čtyřiceti metrech. A díky této práci už viděl centrum města například ze střešy magistrátu. Přidělal tu na světlíky síť, aby tu nezházdlí holubi.

Nahoru do výšek si sebou bere také fotoaparát. Východ slunce nad Prahou s mlžným oparem, to prý opravdu stojí za vyfocení. Navíc pohled na město, který se mu nabízí,

bývá často jedinečný. Například viděl Vyšehrad ze střešy jedné smíchovské školy. Ale to nejsou jediné příjemné zážitky, které jej ve výškách potkávají.

„Stává se mi, že některý z obyvatel domu, na kterém právě pracuji, otevře okno a chce prohodit pár slov. Jedna slečna mi třeba nabídlá čaj, takže jsem visel před jejím oknem a s hrnkem v ruce si s ní povídal,“ vzpomíná Michal Hora. Pro lidi je zajímavé, když vidí někoho na druhé straně svého okna. Nejčastěji se prý ptají, jestli se nebojí tak vysoko a proč dělá tu, co dělá.

On sám přitom tvrdí, že tato práce není na celý život. Navíc před nedávnem dostudoval obor zdravotnický záchranář a tomuto povolání se chce věnovat. O výškách však nepříjde, protože chce dál lézt po skalách. Doufá, že na to bude mít čas.

MAREK HEJDUK

Reportáž o muži s nadhledem vyšla na přelomu září a října 2003 v MF Dnes

Podzimní tábor – Provodín

24. – 29. října 2003

Do Provodína jsme vyjžděli v pátek odpoledne společným vlakem kolem čtvrté. Těsně před odjezdem nám připravil překvapení náš známý neznámý agent A009. Nechal nám totiž nějaké vzkazy a poklady ve schránce na hlavním nádraží a pak měl zřejmě potíže dát nám vědět, co a kde si máme vyzvednout. Nakonec schránku na poslední chvíli vybrala Jana (aniž by si toho ti, pro které byl vzkaz určen, vůbec všimli). Na cestu jsme ale vyrazili vybaveni nejen běžným vybavením, ale i šifrovanými zprávami a, z neznámých důvodů, též gramofonovými deskami. Ve vlaku jsme se v touze po dobrodružství rozdělili na dvě skupiny. Výři a Sova se mnou vystoupili ve Starých Splavech – šli jsme skrz skály a oboru a spali jsme pod známým převisem. Ráno jsme pak napřed ztratili Sovu a pak po skupinkách šli k chalupě.

Ostatní pokračovali vlakem v domněni, že vystoupí v Jestřebí / Provodíně. Ale nevystoupili. Vlakvedoucí totiž neodjistil dvře. Takže odjeli do Srní a tam bystře přestoupili na vlak zpět.

Dopoledne se usilovně pracovalo na dřevě (nosili jsme ho z toho nejvzdálenějšího lesa, co byl k dispozici) a odpoledne jsme na nedalekém vršku hráli na skovku/schovku či shovku (při kterých se Vrápenec zapletl do králičího pletiva). Odpoledne přijel Horác

s Horáčaty a Mášou.

V neděli jsme vyrazili na Bezděz a orientáček. Proto se zkazilo počasí. Funěl silný vítr a hnal s sebou chvílemi déšť, chvílemi sníh. Do Bezdězu jsme našťastí jeli vlakem. S výjimkou Maďala, který stavěl orientáček ze strany Doxské (vedli jsme pravopisnou polemiku o tom, zda psát Dokské nebo Doksské. Alf navrhoval zbabělé: „od Doks“. Nakonec zvítězil Maďalův návrh – vždyť tudy šel). Ale i cesta od vlaku na kopec s hradem stačila k vystydnutí. Na hradě nás tedy nejvíce zajímaly stavebně zachované a uzavřené kousky kryté před větrem (na vyhlídkové věži jsme se moc nezdrželi). Gotická kaple za to ale stála. Z Bezdězu jsme vyrazili na severovýchod, kam Maďal umístil start orientáku. No a pak jsme závodili. Ti šťastnější byli v cíli tak, že stihli v Doksech vlak. Ostatní, startovavší později, museli kolem Máchova jezera pěšky nedbajíce nevlídného počasí.

V pondělí jsme se rozdělili na různé výpravičky s různými cíli (zeměpisně) i cíli (věcně). K nejobtížnějším patřilo přehrání gramofonových desek (bylo to potřeba, abychom se dozvěděli heslo ukryté v textu písní). To předpokládalo vnutit se k některé ze sousedních vesnic k někomu do bytu s neobvyklou prosbou... No, nakonec se vše podařilo a šifry od A009 jsme rozluštili a úkoly vesměs splnili. Řešení pak Alfons poslal poštou na určenou adresu. Večer jsme zapálili oheň.

V úterý už bylo celkem hezky a slunečno. Hráli jsme na okolních loukách kolíky a frisbí, vysílali semaforem z hlavy Panny, pronásledovali muflony atd. I ve středu byl podobný program kolem chalupy. A večer odjel zbytek výpravy bez dalších dobrodružství domů.

Tatouch

Oddílová výprava – Borek

14. – 17. listopadu 2003

Letošní oslavy Dne za svobodu a demokracii připadly příhodně na pondělí, takže jsme měli před sebou tři dny volna, které jsme chtěli strávit daleko od světél velkoměsta. Téměř do poslední chvíle nebylo však známo, kde to bude. Nakonec v konkurzu zvítězila bývalá fara v Borku u Zdic (patřící Plácovic rodině a přátelům). Je to stavení poměrně rozlehlé, s mnoha postelemi, židlemi, gauči, stoly, kamny, knihami i zásobami společenských her. Kromě potrawy duševní lze pěstovati i sporty jako volleyball či ping-pong nebo se věnovati pokleslé zábavě milovníků zahálčivého života a hráti v kulečnick (a to i do pozdních nočních hodin při chatrném osvětlení).

Velká většina vyrazila již v pátek večer, pravděpodobně vlakem do Zdic a dále pak po svých. Já jsem tuto většinu následovala v sobotu ráno. Popis cesty byl dobrý a cíle cesty bylo dosaženo bez bloudění.

V sobotu jsme sehráli několik volejbalových a stolně tenisových mačů. Plác si přinesl krásný model letadla. Fara se nachází na kopci, v okolí jsou pole a vál poměrně silný vítr – podmínky pro létání byly příznivé. Letadlo bohužel utrpělo větší škody, ale prý nejsou neopravitelné. Přejeme mu brzké uzdravení. Také jsme nasbírali větší množství ořechů. Někteří účastníci výpravy pak strávili mnohou pěknou chvíli na cyklistické vyjízdce.

V neděli jsme vyrazili v organizovaných skupinkách vybaveni kladivky k lomu Homolák, abychom hledali pozůstatky dávných obyvatel naší planety. Lov byl velmi dobrodružný, napínavý a můžu říct, že i úspěšný (alespoň podle váhy některých batohů). V jednu hodinu jsme se pak všichni sešli v Kobyle a zahráli si na schovku. Pak jsme se společně vydali zpět. Cestou jsme hráli pěknou Ještěřčí hru na hádání slov, která se pak dosti zvrhla. Každý se upnul

na svůj oblíbený obor a toho se držel. Na příklad Vavřík má rád hlavní města. Kule zase zná mnoho rostlin na P.

Večer jsme uspořádali výstavku prvohorních živočichů. Odborná porota je ocenila a vybrala vítězný nález (který si již bohužel nepamatují, ale Kule má určitě všechno řádně zdokumentováno a zaprotokolováno a na některém filmovém festivalu to snad uvidíme). Pak jsme hráli hru „Zařvi přísloví“. Celkem všechna přísloví byla dekódována, kromě jednoho o táhnoucích karavanách.

Pondělí plynulo ve znamení blížícího se odjezdu. To znamená, že jsme uváděli faru do obyvatelného stavu. Na vlak jsme tentokrát vyrazili do Všeradic. Cesta byla pěkná, podzimní příroda barevná, počasí vlnité. Akci hodnotím vysokou známkou za provedení i umělecký dojem.

Saša

Oprava: Jeden bod musím strhnout za krabici plnou dávných živočichů, která od této výpravy přibyla v klučičím pokoji pod postelí. Naštěstí asi polovinu z nich pak odtáhli do školy a kamarádsky se rozdělili se svými spolužáky. Naše rodina musí být u ostatních rodičů velmi oblíbená.

Pražská 100

28. listopadu 2003

Pražkou stovku jsme, tak jako předloni, šli z města Tábora. Na cestu hlubokou nocí nás vyrazilo šest: Tatouch, Alfons, Plác, Maďal, Sova a Vrápenc. Při minulém pokusu o tuto trasu byla cesta zamrzlá a kluzká.

Letos byla mokrá a celou noc na nás lilo jako z konve. Ale přesto byla cesta velmi legrační. Vždyť již na začátku se nám do paměti zaryla Sovova hláška... (bylo to asi takto: asi na 2. nebo 3. kilometru se Sova zastavil a říkal něco o tom, že se mu udělal puchýř, ujistil se, že je tomu opravdu tak, a když jsme se opět rozcházeli, prohlásil něco, jako že druhý je na cestě.... :o) A v podobném duchu se to táhlo celou noc. V jednu chvíli jsme se navzájem roztrhali. Vyběhli jsme tedy raději rychle vpřed dát se opět dohromady a dohonit Maďala, který odešel, zatímco jsme seděli a povídali. Čekal u benzínové

pumpy, kde jsme našli chvilkovou skrýš před deštěm. Situace začínala vypadat velmi mokře, a to až na kůži, alespoň u některých. Hodně času jsme ztráceli čekáním a nemoknutím v autobusových zastávkách. S přibývajícím světlem nabylo i

na humoru. Pohled na záde pěti belhajících se lidských trosek ve mně vyvolával přímo salvy smíchu... Sova s Vrápencem kulhali téměř navlas stejně. Maďal vypadal ze zadu jako Zvoník od Matky Boží. Jen škoda, že jsem nemohl vidět sebe a pobavit se i sám nad sebou. Ráno nějak po rozednění,

tuším, přestalo pršet. V jednu chvíli, když už jsem byl skoro uschnutý po nočním dešti, nás minula stará škoda, projela (podle mě schválně) těsně vedle mě největší louží a celého mě ochludala. Dost mě naštváli :o). Blížila se doba, kdy jsme se měli sejít se dvěma „měkkýši“, a to Kulem a Ahalbertem. Jelikož je všichni

Ve snaze sejít se s tuhýši U Pstruha využili Ahalbert a Kule autobusového spoje z Benešova do Nahorub. Mezitím se dozvěděli, že došlo ke změně trasy, a tak se vraceli pěšky do Neveklova.

Maďal a Alfons v Neveklově (~60 km)

dobře známe, proběhl ráno malý telefonátek za účelem probuzení Ahalberta. Nepovedlo se. Nakonec přišli pozdě oba. Sešli jsme se s nimi po několika SMSkách a telefonátech v Neveklově. Byli sice oba čilí a chtějí pochodu, ale přesto s námi zašli do zdejšího pohostinství na šálek až dva teplého čaje. Dále již cesta ubíhala pomaleji. Před Neveklovem jsem Maďalovi zapůjčil kompresní punčochu na jeho churavé koleno, ale místo nápravy došlo vlivem zaškrčení k nějaké další poruše (*jednalo se o podstatě pouze o preventivní opatření, jeho následky však byly kruté – pozn. red.*). Tímto se tedy omlouvám, ale myslel jsem to dobře. Od Neveklova se tedy projevila Maďalova porucha a mnohé další. Těla holt měla spoustu námitek na takový blbý nápad jako je noční chození v dešti a vyhybání se spánku. A to nás ještě pár kilometrů čekalo. Ale cesta celkem ubíhala a být začínalo být jisté, že jsme oproti jiným letům ve skluzu, byla to stále bžunda. V Týnci nad Sázavou nás opustil s úsměvem Tatouch. Plác ho chtěl následovat, ale nechal se přemluvit a po mírném odpočinku šel s námi dál. Nějak se rozhodlo, že půjdeme lesem po značce, ale to bylo značně bláhové. Cestu lesem

vedl Kule s Aha, kteří pro svůj čilý stav veesele skotačili vpředu. A my je za to dost nenáviděli. Temný hvozd jsme přeci jen opustili a ocitli se, mám pocit, ve vsi Těptín. V Těptíně jsme zanechali Pláce, ale myslím bez úsměvu. Když jsme mu chtěli zamávat do autobusu, viděli jsme jen schoulenou hromádku spícího čehosi. Maďal nám vyprávěl něco o jakémsi bájném Loulově. Začalo se ochlázet. Z Loulova vypadl Týnec nad Sázavou. Zde již začínalo být jasné, že dojdeme, jen nebylo vůbec jisté, kdy. Během posledních kilometrů před Průhonickým parkem vznikal hvězdičkový kec. Hlavní myšlenky byly od Aha a Kuleho, na které ještě nepadla taková únava, a Kule je k tomu astrolog amatér. Tedy vlastně astronaut. Ne astroláb. Nebo astronom? Prostě zná pár hvězdiček a umí je ukázat na obloze, když je zrovna noc a není zataženo. Na silnici mezi Průhonickými parky Aha vymyslel, že vlastně nešli až zase tolik kilometrů a mohli by si to ještě prodloužit

Plác v Neveklově (~60 km)

Alfons odpočívá na návsi v Dunávicích (~68 km)

o cestu do Hostivaře. Když to Kule bez námitek odsouhlasil, začalo mu vrtat hlavou, jestli neřekl nějakou býkárnu, ale dostal slovu a šel s Kulem do Hostivaře. Později toho prý litoval a umínil si zapsat do diáře, aby příští rok na 100 nechodil. Kdyby si to nenapsal, prý by na to zapomněl a určitě by omylem opět šel. Nu Kuleho a Aha jsme tedy opustili a vydali se ve vrcholovém týmu (Sova, Maďal, Alfons) zdolat posled-

ní kilometry na kótu Rozkoš. Tam bydlí Krup a vozí nás po stovce na metro a mě až domů, jelikož bydlím blízko. Každý rok ho přemlouváme, ať jde s námi, ale je velmi soucitný. Nechodí s námi jistě proto, že by nás pak neměl kdo vozit na metro.

Závěrem tedy mohu dodat, že se opět ukázalo, že Sova je nezničitelný jeliman, který si již na prvním kilometru nechá udělat puchýř a pak s ním jde sto kilometrů, Maďal je nezmar, který, ač kulhá jak Quasimodo a tělem vytváří až taneční kreace, rozhodně žádný sportovní podnik nevzdá, Aha je ztracenec a neumí vstát včas a stihnout vlak a Kule je na tom velmi podobně. Tatouch ví, kdy má otevřít zadní vrátka od vlaku a zmizet, a Plác to neví. Vrápenec nám roste do nového oddílového sportovce a o sobě nebudu nic psát, protože by to vypadalo hloupě. Pražská Stovka, jítá z Tábora do Prahy ve druhém ročníku této trasy, dopadla úspěšně a kromě pár odpadnutí po cestě nikdo nikam tvrdě nedopadl. Celých 100 km ušli Sova, Maďal a Alfons.

Alfons

Guláš Mikuláš

5. – 6. prosince 2003

Takže, pokud si ještě něco pamatuju, není toho stejně mnoho, napsal bych stručně ten Guláš Mikuláš (dále jen GM:). Tento rok byl GM poněkud netradiční. Nejednalo se, jak už jsme zvyklí, o vaření guláše na Vltavě na trimaránu s kamínky, ale naopak se vařil na souši. A byla to akce hned dvoudenní. Spojení hvězdičkového kecu s gulášem. Tak abych nějak začal.

Začátek a konec bude trochu jiný než u ostatních, ale to snad nevadí. Takže ostatní měli sraz tuším že na Smíchovském nádraží a dojeli vlakem hezky až do Holyně nebo kam. Já s Kexem jsme dorazili trochu později, ale zato pěšky. Kecoguláš se konal v Prokopském údolí v chatě sdružení Tereza.

Nejprve se konal ten Kec. Nevím už, kdo

vyhrál a co bylo za otázky. Ale jednu věc si přesto pamatuji - já jsem to totálně projel... Po tom krutém a náročném kecu na šedé buňky mozkové jsme si promítali konečně sestříhané video z letního tábora (pokud mě teď nezrazuje má skleróza). Pak jsme něco pojedli a šli jsme spát.

Ráno, po brzkém vstávání (už někdy kolem jedenácté dopolední hodiny) jsme se vydali ke staré továrně a lomu se štolou. Průvod to byl zajímavý, protože jsme všichni byli převlečení v kostýmech za určitá povolání. I když jsme je nakonec nevyužili. V okolí lomu jsme zahráli nějakou běhací hru, tedy nic pro mě. Přes nepřízeň počasí jsme vydrželi až do konce a vrátili se zase do Terezy.

Tam už na nás čekal Gulaash Mikulaash. Hned po něm jsem vyrazil k domovu. Někteří se ještě podruhé dívali na to samé video z předešlého dne a pak se pravděpodobně také odplazili pryč.

No, to je vše, co si pamatuji. V případě vážnějších nedostatků se od tohoto textu zcela distancuji, protože to po mě vyžaduje Kule právě, když jsem úplně mrtvej...

zapsal "NoMoreArticlesForShup" Baloun

Stromek

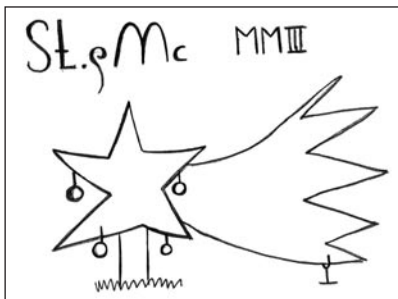
20. prosince 2003

Dvacátého prosince jsme se sešli v nevímkolikhodin za nevímjakého počasí (paměť mi bohužel příliš neslouží) na nádraží Vršovice, abychom se společně odebrali ozdobit stromek, rozdat si dary-nedary, zapěť nějaké koledy a společně v klidu strávit několik chvil namísto horečného nakupování darů v přeplněných hypermarketech, uklízení na poslední chvíli, pečení cukroví a vykonávání podobných vánočních kratochvílí.

Jaké bylo naše překvapení, když se chvíli před příjezdem vlaku ozvalo z nádražního tlampače, že vzkaz od A009 máme v Klínecké jeskyni. Tak nějak jsme tušili, že se A009 rozhodl „obdarovat“ nás ukradenými kronikami a totemem. Takže po vystoupení v Bojově jsme se odebrali na místo určení, kde jsme skutečně našli vzkaz, ve kterém stálo, že máme být v poledne (?) na poradní skále. Než jsme tam vyrazili, potkali jsme Horáce a Mášu s veškerým potomstvem. Vypravili

jste se tedy k poradní skále, doufajíc, že se konečně s tajemným zlodějem alias agentem setkáme a dáme mu co proto.

No, setkali jsme se, byli to Alenáš s Cigim a mám pocit, že dali spíš co proto oni nám. Museli jsme získat tašky s ukradenými cennými artefakty, které byly rozvěšeny na stromech, aniž by nás, teď již agenti, chytili. Nakonec se podařilo, a pak se již všichni ohřivali u ohně, prohlíželi si nazpět vydobyté kroniky a zabalili poslední dary. Tradičně jsme ozdobili stromek tak, aby z toho i zvířátka něco měla (no nevím, nevím).

Ve vhodnou chvíli jsme se všichni (i později příchozí) shromáždili kolem ohně a pokusili se zanotovat nějaké vánoční koledy. Jo, málem bych zapomněla, ještě předtím jsem předala Přemyslovský kámen Maďalovi (k všeobecné radosti a spokojenosti, zvláště však mojí:-)). Nový Přemysl byl ještě méně výřečný než já v uplynulém roce (do té doby jsem to považovala za nemožné), takže jsme relativně rychle dostali k rozdělování darů. Jako vždy byli podle darů všichni v uplynulém roce hrozně hodní a všichni dostali spoustu krásných a užitečných věcí. Pak jsme zjistili, že za chvíli odjíždí vlak, a prchli jsme směr Klíнец, odkud jsme se odebrali do sladkých domovů, provoněných Vánoce. Takže Veselé ... Velikonoce (budou konec konců už za chvíli).

Jana

Zimní tábor

26. prosince 2003 – 3. ledna 2004

Jako obvykle jsme se rozhodli vydat se do našeho oblíbeného údolí v Rychlebských horách. Možná tam na nás čekají týpíovky a pláček pro postavení týpí.

Ahalbert letos chtěl strávit část svátků doma u cukroví, a tak navrhl odjezd o den později. Ostatní návrh nenadchl. Nakonec se přidávám k Ahalbertovi jen já. Hodí se mi zůstat doma s rodiči. Sova, další potenciální účastník, nakonec nejel.

Sova byl nejdříve nemocen a na to konto nemohl pracovat, což vydržel celou dobu své nemoci, ačkoliv již vypadal docela zdravě. Nicméně když nesmí na zimák, nemůže ani pracovat. Za tuto jeho zpupnost mu byl definitivně odepřen pobyt v našem týpí.

V pátek 26. prosince jdu pomoci Alfonsovi s týpkem na nádraží. Je to v osklivou ranní hodinu. Na nádraží dorazíme včas a potkáváme Maďala a Tatoucha. Na jezdících schodech ještě potkáváme Faldu, který si sem chodí přivydělat. Přesvědčujeme ho, aby za námi přijel. Během cesty na nástupiště mu vysvětlujeme cestu z H. Lipové do týpí. Kupodivu připouští s velkou pravděpodobností, že za námi přijede 1. ledna. Jdu si ještě domů lehnout.

My tři jsme bez větších problémů dojeli do Lipové a odtáhli týpko na naše tábořiště. Sněhu bylo obstojné množství, a to i v nižších partiích (Je to zajímavé, ale v Rychlebských horách je skutečně asi snůh vždycky). K našemu překvapení byly tyče opět na svém místě. Do večera jsme stihli postavit týpí, lining a upravit postele.

Večer máme sraz s Ahalbertem v klubovně, kde ještě dobalíme pár společných věcí. Minule se tento systém osvědčil. Aha přišel do klubovny za Alfonsem asi ve 2:30 v noci. Vlak ale stihl. Tentokrát jsme zvolili čas srazu na 22. hodinu. Díky tomu se nám podařilo sejít se již ve 23:30 a pobalit kotlíky, petrolej, plachty, naběračku a trochu

potravin z klubovny. Usínáme až někdy po půlnoci. Mám nastaveného budíka a mobil na 4,40. Ráno Aha protestuje proti tak brzké době. Nakonec se mi ho daří vzbudit chvíli po páté hodině. Chystáme se stihnout stejnou tramvaj jako včera s Alfonsem, tj. v 5:28. Pochopitelně zase dobíháme a na zastávce jsme v 5:30. Na první pohled se zdá, že je vše ztraceno. Aha již přemýšlí o Tatouchově vlaku přes Zábřeh, kterým se dá přímý vlak dohonit v Hanušovicích. Naštěstí jezdí tramvaj ne jako ve svátek, ale jako v sobotu a jede v 5:40. Bez problémů dojdeme na Hlavní nádraží, najdeme správný vlak a rezervovaná místa. Zbývá 5 hodin ke spánku a plánování jídelníčku. Jedeme totiž až do Jeseníka, kde nakoupíme jídlo na celý pobyt.

V Jeseníku si necháme batohy, lyže a kotlík v úschovně a s taškami, které většinou používají ukrajinští pašeráci, se vydáváme na nákup. Cestou mímáme „Městskou policii – Domov duchodců“. Raději se nesnažíme pochopit význam tohoto spojení. A hurá do

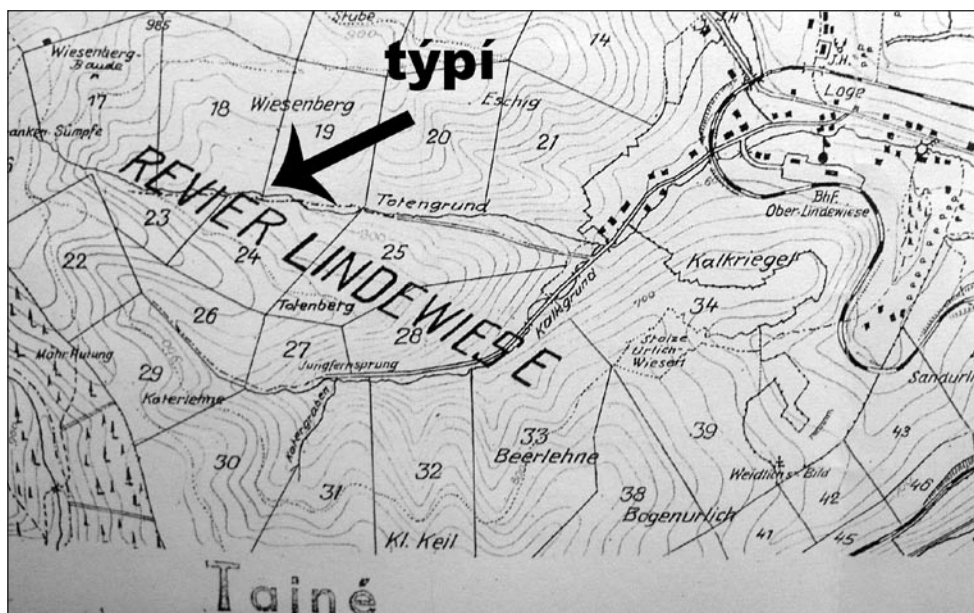
Dukly (dnes je to prodejna A(ha)lbert). Nakupujeme pod heslem „důležitá je jistota dostatečných zásob“ – viz později složená hymna zimního tábora „Jídlo na zemi“. Pravda, chlebě by nám bohatě stačilo 7 – 8 místo 10 a také nebylo třeba kupovat tolik kaší a kolínek. Výhodné je počítat spíše s 2 studenými jídly a teplou večeří. No, Ahalbert si to vše napsal a jistě se příští rok poučíme ze svých chyb. Ale jinak jistota „jídla na zemi“ je k nezaplacení.

Ráno nás vzbudil mladý myslivec s ještě mladším jezvočkem, kteří se obávali, že jsme pytláci. Postavili jsme lešení na sušení dřeva a zavěšení kotle, natěžili jsme nějaké palivové dříví a odpoledne jsme se vydali proslápnout cestu na Malení. Tatouch se šel pouze projít na sněžnicích. Tak jsme strávili poslední slunečný den, od té doby stále pršo-sněžilo, posléze sněžilo (do našeho odjezdu napadly desítky cm nového sněhu). Po setmění jsme se vydali naproti nákupčím.

Z Jeseníka odjždíme jediným vlakem, který nestaví v Horní Lipové. Jedeme tedy do Ramzové a odtud zpět do Lipové. Je to nejrychlejší spojení, a tak můžeme předstírat úmysl jet právě tímto rychlým spojem.

Bohužel prozrazují Alfonsovi, že dole máme 3 tašky s cca 72 kg jídla. Zpráva vyvolala jistý neklid. Záchranou výpravu potkáváme 400 metrů pod týpím. Alfons s Maďalem jdou pro výše zmíněné tašky s jídlem. Nakonec jim jdeme naproti a potkáváme je dole v údolí. Alfons, který není schopen pochopit obrovské výhody dostatku jídla, nás nutí, ať si jídlo odnese nahoru sami. Nakonec ho dotáhnou na saních a v batozích až k seníku a tam ho předávají mně a Ahalbertovi. Večer šťastně ukládáme jídlo na zem do týpí. Je to opravdu úchvatný pohled. No, nechme již jídlo jídelm a věnujme se dřevu. Je třeba nějaké nařezat, a tak v neděli odpoledne řežeme dřevo a zkoušíme pálit bukové větve z prořezávek. Docela již jsou použitelné. Opekáme si slaninu a přikusujeme chleba s kremžskou hořčicí.

Zde si dovolím vysvětlit, z čeho se dělá kremžská hořčice. Není v ní křen! Název a chuť k tomu možná svádí. Ostřejší „křenová“ chuť je dosažena kombinací koření a dvou druhů hořčičného semena. Černé semeno je přidáváno pouze drcené, nikoliv

mleté, což zajišťuje konzistenci, vzhled i chuť typickou právě pro tento druh hořčice (pramen: <http://www.konus-horcice.cz>).

Já jsem zatím s Alfonskem prozkoumával místní běžecké terény. Cestou po polských hranicích nás náhle minuli tři huskyové se saněmi, ale bez psovoda. Přišlo nám to divné, a tak jsme je zastavili, Alfons u nich počkal a já jsem se vydal zpět po jejich stopách, s představou, že někde narazím na majitele s roztráštěnými údy. Stopa mě zavedla do Polska, po několika kilometrech stálého klesání níž a níž táhlým údolím jsem to vzdal a vrátil jsem se k Alfonskovi, který se mezitím ohříval o netrpělivé psy. Rozhodli jsme se je odvést na Paprsek, problém ovšem byl v tom, že nerozuměli našim pokynům. Nejdříve se vydali opačným směrem a nám nezbylo než je násilím otočit a rozjet na správnou stranu. Alfons se nadšeně ujal řízení a jízda byla pro něj zřejmě nezapomenutelný zážitek. Rozhodli jsme se, že jestli se nám spřežení nepodaří udat, tak si jej ponecháme :-). Šéf chalupy na Paprsku říkal, že spřežení patří nějakému Polákovi (který s ním k všeobecné radosti prásí běžecké stopy) a na jeho hledání zavolal Horskou službu a Pohraniční

Policii. My jsme se zatím sklouzli k Růžové boudě a zpět. Psi byli stále u Paprsku a my jsme si všimli, že mají na obojku telefonní číslo (to nás mohlo napadnout dřív). Nicméně majitele mezitím našli a již se blížil s jiným spřežením, psi mu pouze utekli. Pak jsme (jestli se nemýlím) ještě zajeli na Polskou a vrátili se zpět do týpka. Tatouch absolvoval podobné kolečko, ovšem nezávisle na nás (a na psech).

Večer Magyal s Ahalbertem vesele kapalnili (rozuměj prasili) různé písničky.

V pondělí je zataženo. Alfons si nastavuje budík na mobilu na 7. hodinu. Chce vyrazit na Králický Sněžník. Pochopitelně mobil vzbudí všechny kolem, jen ne Alfons. Mobil má někde ve spacáku, a tak ho nikdo nemůže ani vypnout! Další dny již Maďal odmítá nařizování budíka. Alfons však mobil nemůže najít, a tak stejně zůstane nařizený na buzení. Nakonec ho najde ráno pečlivě schovaný ve své pohoře.

Přes Alfonsův budíček vstáváme všichni opět značně pozdě. Já s Ahalbertem se věnujeme likvidaci zásob jídla. Později na-

řežeme dřevo na topení a nanosíme nějaké bukové větve z prořezávek. Ostatní odjíždí na lyže. První se vrací Tatouch, a to již před třetí hodinou odpoledne. Prý ho zmátla zatažená obloha. Mysl si, že je již večer. *Zde dochází k zajímavému rozporu, neboť toto se podle mne odehrálo o den dříve. Tento den bylo značně pošmourné počasí (padal velmi mokrý sníh), nikam se nám nechtělo a nakonec jsme s Alfonsem sjeli do Lipové, s tím, že vyfotíme nějaké vlaky, podíváme se do místního muzea, popřípadě se svezeme na Ramzovou a někam doběhneme. Nebylo to příliš chytré, protože dole sprostě pršelo a byla hnusná obleva. Skončili jsme tím, že jsme na nádraží vlezli do Muzea Slezského Semmeringu a tam strávili několik hodin. Celé muzeum má sice plochu asi tak 15m², ovšem je zde spousta zajímavých hraček a hlavně nádražácké literatury. Domů jsme se vrátili až za tmy (lísték z muzea dokládá datum 29. 12.). Co dělal Tatouch, to si nevzpomínám. Magyal nám pak vaří svou variantu kolínek s Pašákem (sekanou značky Pašák). Zjišťujeme, že trpíme „JÍDLOMOREM“. Všichni hned pohotově vymýšlí zásahové*

Treblaha v Osoblaze

jednotky pro pomoc obyvatelům postižených jídlomorem. Například: „Vbíhá četa vojáků a vyjídá všechny zásoby jídla. Zachránění obyvatelé jim se slzami v očích děkují“. Žádná taková četa však nepřichází, a tak může Ahalbert v rámci „kapalnění“ písniček tvořit naší novou hymnu o jídle na zemi – na melodii písně Jaroslava Ježka „Nebe na zemi“.

Ráno se tentokrát budíme nečekaně brzo, abychom stihli vlak na Ramzovou. Nakonec však rušíme původní plán a vydáváme se na Smrk. Bohužel to všem na rozbrzděném mokřím sněhu strašně klouže. Jedině mě běžky s šupinkami slaví částečný úspěch. Aha je otráven a Alfons musí jet domů, aby stihl vlak do Prahy. Nakonec dojedeme k Růžové boudě a loučíme se s Alfonsem. Na stromě visí dva jeleni. Bouda patří myslivcům. Chvilí přemítáme, zda se jich nezeptat na možnost pronajmutí chaty. Nakonec to neuděláme, je to zbytečné. Chatu na takovém místě, kde je elektrika a možnost přijet autem, těžko někdo zapůjčí. Řešíme cestou různé fyzikální problémy. Aha navrhuje brát s sebou nějakou encyklopedii fyziky (již jsem vyhrabal Fyziku pro pedagogické fakulty 1. díl, ale pochybuji, že je svou velikostí vhodná do KPZ. Asi ji přinesu ukázat. Posoudíte sami). Dojedeme na Polskou horu a odtud se již za tmy vracíme do týpí. Celý den se střídaly srážky v podobě mokrého sněhu, nebo deště.

Na další den plánujeme výlet za úzkorozchodnou dráhou do Osoblahy. Počasí je stále sněhohedstivé, vlakový výlet je pro toto počasí jak dělaný. Vyjždíme ráno a vracíme se za tmy. Ve vlaku do Jeseníka paní průvodčí prohlásí, že je to strašný smrad a zda jsme se celou noc udili? Magyal odpoví: „Ano, 5 dní“ a tím ukončí další diskusi. Mezi „atrakce“ vlakovýletu zařazujeme i cestu přes polské území. Trať z Gluchořaz používá v podstatě jen ČD. Rychlík se zde plazí neuvěřitelně pomalu, asi nikdo neopravuje koleje. To nám však příliš nevadí, jsme přece na vlakovýletu. Vystupujeme

Úzkorozchodné mašinky a vagónky na nádraží v Třemešné

v Třemešné ve Slezsku a hned se jdeme podívat k úzkorozchodným vagónkům. Jsou zde ještě nějaké starší nákladní vagónky. Magyal nám vysvětluje, proč jsou potřeba. Na rozdíl od normálněrozchodných vagónů na úzkorozchodných podvalnicích jsou tyto vagónky brzděné, mašinka by jinak vlak sama neubrzdila. Zkoušíme fotit mašinky ze všech stran (*všude je krásný čerstvý sníh a stále sněží*). Rovněž se snažím s nepříliš dobrým výsledkem umýt čelní sklo zadního vagónku. Zpočátku jsme jediní cestující. Po příjezdu vlaku z Krnova se vagón docela zaplní. Tipujeme, který oblouk je ten nejmenší s poloměrem 75 metrů. Magyal promýšlí, jak by se v terénu zjišťoval střed kružnice procházející tímto obloukem. Další slíbenou atrakcí je výhybna pro jeden vagóněk. Projíždíme přes Amalín City a za chvíli naše cesta končí v Osoblaze. Zde opět důkladně fotíme depo a mašinky. Magyal vysvětluje, jak fungují samozacvakávací spoje vagónků a mašinek. Jdeme ještě na náměstí, kde mají jako monument dělo. Přemýšlíme proč jsou u hlavně ještě díry na stranu. Jinak je to značně hnusné město zpravené paneláky. Ještě fotím Treblahu v Osoblaze a honem zpátky na nádraží, aby nám to neujelo. Je

to poslední vlak, na Silvestra jich mnoho nejezdí, a tak raději opět trénujeme dobíhání vlaku. V Třemešné si Magyal zakupuje u zdejšího železničního personálu Juniorpass. Řečí o uzavěře a nabídky zakoupení passu jinde jsou motivovány jistou neschopností personálu provést tento úkon. Nakonec se jim to povede, i když s drobnými zádrheli. V Horní Lipové uzavíráme náš vlakovýlet důkladnou prohlídkou železničního muzea. Na Silvestra si dáváme k večeri kuřecí maso s rýží. Pak již dojde jen na novoroční projev našeho Přemysla :-)

Nový rok byl ve znamení lenošení. Nakonec i Tatouch odložil svou cestu na běžky a lenořil s námi v týpi až do příjezdu Faldy. Magyal mezitím odolával nepřízní počasí na hřebenu Jeseníků. *Počasí je chvílemi i docela slušné. Značně se ochladilo a občas lze spatřit i kus modré oblohy, nebo slunce prosivějící mraky. Na hřebeni pod Červenou horou je však náhle sotva vidět od tyče k tyči, fouká silný vítr a stopa je od průchodu posledního lyžaře zcela zahlazená.* Falda tedy skutečně dorazil jako naše záchrana před jídlomorem. Večer se vydáváme hledat Luční chatu, bohužel bezúspěšně. Alespoň si vyzkoušíme cestu na sněžnicích volným terénem. Místy i ve sněžnicích zapadáme po pás do sněhu.

Maďal a jedna z nehlídaných úzkorozchodných mašinek v Osoblaze.

Večer v týpí Ahalbert s Magyalem hrají na kytaru a, světe div se, bez kapalnějí písniček.

Druhého ledna řežeme dřevo, někteří se vydávají na běžky, někteří se odhodlávají jít hledat Luční chatu. Chata však zůstane neobjevena. Chtělo by to ji hledat v létě. *Oběhli jsme s Tatouchem klasické kolečko na Polskou. Cestou ze smrku na Malení je zcela zafoukaná stopa a vlivem houstnoucího šera, mlhy a silného větru se nám nedaří udržet správný směr. Dost dlouho urputně bojujeme v hlubokém sněhu mezi smrčky, než se nám podaří na Malení dostat. A to se jedná o cestu, kterou důvěrně několik let známe.*

Večer v týpí je ve znamení kouře. Asi fouká špatný vítr nebo je špatný tlak vzduchu, nejspíše je to ale mokrým bukovým dřevem. Týpí je prakticky neobyvatelné. Po nějaké době dostávám urputnou rýmu a příšerně mi slzí oči. Za chvíli již posmrkává a pláče i Ahalbert. Nacházíme si každý nějakou skulinku v rosné plachtě a dýcháme čerstvý vzduch zvenčí. Falda navrhne vynosit žhavíky a založit nový oheň. Je možné, že hromada žhavíků spotřebuje mnoho kyslí-

ku a oheň špatně hoří? Tatouch podporuje první část plánu! Dojde však i na druhou část, ale to už znaveně usínám.

Ráno se všichni důkladně připravujeme na náročné balení. Nakonec je třeba opustit soustředěně přípravy ve spacáku a začít skutečně bourat týpí. Vše se povede, týpí je sbaleno, Falda vyráží na cestu. Beru si věci a boby s týpkem a jdu na nádraží. Za chvíli mě předjíždí Maďal na lyžích. Vzadu zůstává jen Tatouch a Ahalbert. Nakonec se ukáže to chvilkové zdržení osudným. Tatouch a za ním i Ahalbert již přicházejí po odjezdu vlaku. Vzhledem k mírnému zpoždění by však stačilo vědět, jak jsou daleko, a vlak by paní výpravčí zdržela. Bohužel se k nám tato informace nedostala včas. Paní výpravčí nám nabízí teplou vodu na čaj nebo kafe. Poděkujeme, máme v termosce svůj. Zkonzumujeme nějaké zásoby a převlékneme se do něčeho méně vyuzeného. Další vlak přijede asi za jednu a půl hodiny. Rozloučíme se s výpravčí. Tak zase příští rok (už si nás pamatuje). Ve vlaku sníme Maďalovo cukroví. V Zábřehu Magyal přesvědčí 2 mladíky, aby nám uvolnili kupé. Chvíli sice nechápali, ale nakonec

jim Magyal vysvětlil, že jde o jejich dobro. Ahalbert spočítal rakousko-uherské a rozprodali jsme přebytky jídla. Přes hrozivě vypadající situaci jsme prodali jen jednu šišku sýra – eidamu, cca 2 kg, 2 chleby, 12 taveňáků, 2x müsli, 1 kg cukru a 1 ovesné vločky :-) ...a ještě pár jiných drobností.

Zavolali jsme Turbovi, zda nám nemůže přijít pomoci na nádraží. Turbo nepřišel, ale přijel s tatínkem autem (sám teď asi nejezdí). Naložili jsme věci do auta a já s Ahalbertem jsme odjeli do klubovny metrem. Rozložili jsme týpí a byl čas jít domů.

Abych nezapomněl: na nádraží jsme udělali kolečko a Falda projevil přání zúčastnit se příštího zimáku v týpí, nebude-li nám to vadit. Možná jsme ho namlsali tím kouřem. To víte, asi mu připomínal kouř z parní lokomotivy.

Kule

doполнил Мадал

Odjíždíme a Aha je zatím zabrán do sušení plachty

Povídání o holocaustu

24. února 2004

Jelikož Kule vypátral, že Ahalbertova babička, paní Lieblová, je předsedkyní Terezínské iniciativy, vymyslel, že by bylo zajímavé jí pozvat k nám do klubovny na malé povídání se staršími členy oddílu. Před vlastním setkáním nám ale Kule v klubovně pustil film Schindlerův seznam o hrůzách holocaustu. Konfrontace filmu s osobní zkušeností paní Lieblové pak pro nás byla o to cennější.

Paní Lieblová krátce uvedla pojem holocaust, či šoa, který se používá pro systematické vyvražďování Židů nacisty během Druhé světové války (nacisté sice plánovali vyhlazení více národů, ale jen u Židů se jim to podařilo v tak děsivém rozsahu). Poté již nám shrnula postupný vývoj od konce třicátých let až do konce války prokládaný vlastními zážitky z koncentračního tábora v Terezíně, následně z Osvětimi a poté z nucených prací v Hamburku. Nutno říci, že se obdivuhodně vyrovnala s hrůzami, které ji potkaly, a stejně tak obdivuhodné je její odhodlání mluvit a neustále připomínat zřůdnost nacistické ideologie, aby se do budoucna zabránilo podobnému šílenství. Přítomní kladli během povídání množství otázek a diskuse se tak protáhla do pozdních hodin. Myslím že i když téma bylo smutné, čas vynaložený na naše povídání rozhodně nebyl zahozen. Setkání s někým, kdo jediný z rodiny přežil holocaust jen díky malému štěstí v obrovském neštěstí, pro nás bylo poučné ještě z dalšího důvodu. Šoa už pro nás nebude jen šest milionů anonymních obětí, ale také jedna konkrétní paní, babička tří členů oddílu.

Krup

Zimní výprava

16. – 18. ledna 2004

V poslední pracovní den v týdnu, poslední víkend měsíce ledna tohoto roku (tedy roku 2004) v pět hodin a patnáct minut odjížděl autobus z NaKnížecí do Jamek (což byla, jak se později ukázalo, pěkná Díra). Sraz na NaKnížecí jsme měli v pět. To tam byl pravděpodobně jen Tatouch a Kule. Křeček a Hroch dorazili jen o něco větší minutku později a Ahalbert přesně v odjezd autobusu. Odjeli jsme bez většího zpoždění a ještě stále za setmění šťastně dojeli na plánovanou zastávku, nandali návleky a utekli do vojenského prostoru, do klidu, sněhu, snesitelné zimy a mokra, čerstvého vzduchu a pod rozevřenou oblohu. Po chvíli chůze na lesní asfaltce, schování před projíždějícím autem, a troše chůze v lese jsme odházeli snůh a postavili stany na kraji lesa. Vybalení, najezení, zalezli ve spacácích a snad i spokojení z toho, kde se nacházíme, nechali jsme se vtáhnout blahodárným odpočinkem zvaným spánek.

V sobotu ráno se Křeček probudil asi kolem půl deváté, avšak trvalo, než vylezl ze spacáku, sbalil se a ještě s Hrochem a Tatouchem upozornil pomocí sněhu druhý stan, kde spal Kule a Aha, kteří se loudali ještě víc, že je již čas vyrazit. Po více či méně šťastném vstávání vydala se naše pětičlenná skupinka směr vrchol Brd nejvyšší – TOK! Na něj jsme však ten den nedorazili. Loudali jsme se skrze les, přes potoky, po cestách či necestách, zasněžených, mokrých nebo bahnitých a povídali

si o přebíhání hranic za totality a o tom, jak by tato výprava vypadala, kdyby na ni nejel Hroch, Křeček nebo oba (byla-li by vůbec) a jak by ta výprava vypadala, kdyby na ni nejel nikdo (byla-li by vůbec). Pár minut před setměním Tatouch našel místo na spaní, a tak začlo vykopávání sněhu, který byl tak pěkný, že se z něj daly dělat lopatou kostky na igloo. A to také Hroch a Křeček udělali. Sice trochu spíše jako slepý tunel, ale ať se jim to nezdálo, pevné. Vařili jsme čaj a kolínka, která jsme neměli jak slít pro absenci pokličky. Po spořádání večere na nás již volaly spacáky, a tak jsme je poslechli a šli spát.

Nedělní ráno mělo o něco málo více charakter rána než ráno sobotní, které se spíše blížilo dopoledni. Vyrazili jsme asi v půl jedenácté. Se sněžnicemi přes pláň, konečně na Tok, který však nemá jednoznačně definovaný vrchol (snad jsme ho tedy trefili), pak z něj dolů po asfaltových cestách, potkávající běžkaře, zběsilým úprkem na zřícenině Valdek, pak zběsilým úprkem dál do Komárova, abychom nestihli autobus, který jel pět minut před tím, než jsme tam dorazili. Nepohrdli jsme čajem v bývalém kulturním středisku – hospodě, za sedum ká-čé, a někteří odvážní si dali i palačinku tak tvrdou, že bylo lepší jí lámat než krájet (17 ká-čé). Asi hodinku jsme se tedy zdrželi, než přijel další bus, a odkodrcali do Prahy, domů.

Snad jsem tedy zapsal vše důležité.

Packou mává Křeček ;oj

Pololetky u Balounů

29. ledna – 1. února 2004

Ti, co s námi nebyli na pololetkách, mají jedinečnou příležitost dozvědět se, jaké to tam všechno bylo, a ti, kteří tam s námi byli, si alespoň zavzpomínají.

Ve čtvrtek večer, když jsme se i s opozdílci (nemusíme jmenovat) sešli na Černém mostě – podotý-

Pro klidné spaní by Bambul asi neměl tolik čist dobrodružnou literaturu

kám, že tam bylo dost narváno – a pracně naložili lyže a batohy do autobusu, začala naše „dobrodružná“ výprava. Ani jsme nemrkli a už byla cesta za námi. Cestu jsme zvládli bez větších obtíží. Všichni byli tou rychlostí tak znaveni, že se nikdo ani neobtěžoval ponocovat.

Ráno všichni čilí vyrazili na běžky. Já, Madla, Magda, Jana a Tea jsme též vyrazily. Tea s Janou byly mírně pozadu, jelikož Tea stála poprvé na běžkách. Všichni jsme dorazili na Rovinku (bylo hodně hnusné počasí), ale nějací ti odvážlivci se přeci jenom našli a později toho též litovali.

Druhý den se udělalo hezky, a tak jsme všichni vyrazili na běžky. Opět jsme všichni vyrazili na Rovinku a dál na Mísečky. To nám zabralo celý den, a tak jsme byli všichni převelice nadšeni z toho, že můžeme vychutnávat pohodlí čajdy. O večerní program bylo dosytosti postaráno. Všichni si stihli prolistovat všechna čísla Čtyřlístku. Po kupodivu teplé sprše v ledové koupelně jsme se odebrali na kutě. Druhý den měla být eskymácká honička, ale strhlo se to v krutý boj sněhovou koulí na život a na smrt. Potom si všichni opět znaveni sebrali sakypaky a zamířili na nádraží. A tak, až nám přijel vlak, jsme jeli a jeli a jeli, až jsme dojeli.

Sára

Lukáš a Honzín zapracovávají naše mohutné zásoby protlaku a kečupu do sobotní večere. Jejich počínání sleduje z povzdálí Honza.

Navzdory sabotáži připravené Českými drahami, které nám nezastavily na správné zastávce, jsme se úspěšně dostali do chalupy uprostřed ohromných luk pokrytých lejnou. Ty se později ukázaly jako ideální pro hraní frisbee (ty louky, ne lejna!). Při slavnostním ohni náš chór svým barytonem vhodně doplnilo místní tele. Po skončení slavnostní části u ohně byl tento převezen na kolečku k chalupě. Během návštěvy Bezdězu jsem sice nepotkali Hynka, Viléma ani Jarmilu, ale zato jsme si zaběhali po lese na orientáku připraveném Maďalem.A

Následoval kec a po něm družinové výpravy, většinou jednodenní. Alfiši zkoumali vápencové rokle u Berouna. Ještětky byly kdesi u Tábora, cíl Pytlíků již byl zapomenut. ŠPatníci usoudili, že jsou na takové nesmysly jako výprava již příliš staří (a nebylo to naposledy), a tak na povltavskou stezku jeli pouze dva.

O víkendu prodlouženém o státní svátek jsme se nějakým způsobem vnutili na faru v Borku. Kdo nehrál kulečník, ping-pong či volleyball, mohl asistovat Plácovi, který ulamoval křídla a ostatní končetiny svému letadlu na vyslačku. Také jsme se vydali těžít zkameněliny do lomu Homolák, kam posléze dorazil i cyklistický gang šPatníků, vyzbrojený místními babosedy a jedním tandemem ve vývoji.

Pražská stovka se opět konala v méně tradiční trase z Tábora do Prahy. Celou noc vydatně pršelo, což nemohlo ohrozit všeobecné veselí. Měkkýšům Kulemu a Ahalbertovi ráno ujel vlak, ale to nevadilo, protože v rezervě měli ještě jeden, který jim ujel taky. U cílové cedule hl. m. Praha nás zachránil Krup, který zde za tímto účelem bydlí.

Pokládkou lamel vyvrcholil zdlouhavý a bolestný proces budování nové podlahy v klubovně. Nejobtížnější částí bylo zřejmě uložení samonivelizační stěrky, kterou se nám nakonec navzdory záměrné mystifikaci výrobce v návodu na použití podařilo správně rozmíchat. Přes přetrvávající nedostatky se prostor postupně stává poměrně atraktivním, a tak se bude dobře nabízet k pronájmu, až nás z klubovny vyhodí.

Tradiční akce Guláš-Mikuláš i s pátečním astrologickým Kecem proběhla poněkud netradičně, a to na Tereze v Prokopáku. Obyvatelé Prahy Holyně byli jistě překvapení maškarním průvodem, ve kterém obzvláště vynikali horník Kvíčala, zvěrolékař Kotul a zbrojnoš Baloun.

Kotul následně emigroval za Velkou louží. Otázkou zůstává, jak věděl tak dlouho dopředu o tom, co vše na nás chystá naše vláda.

Vánoční kec se opět nesl v duchu cpaní se cukrovím, místo abychom je raději poslali hladovým dětem do Afriky. Ovšem zásilka Kulecích zázvoků by mohla být omylem považována za teroristický útok, místo za rozvojovou pomoc, a proto jsme cukroví radši snědli sami. Hanba mužům, kterým žena vládne, usoudilo voličstvo a předalo žezlo Přemyslovské do rukou Maďala, který populisticky rozkázal vydat další kolo cukroví.

Přišel čas, aby dary, které se nám od loňska nahromadily v šuplíkách a pod postelemi, opět změnilly své majitele. K této hromadné transakci došlo na Poradní skále, kde předtím byla svedena lítá bitva o naše kroniky. Ty totiž předtím ukořistili Alenáš s Cigim a na Poradní skále je nyní bránili a my dobývali. Oba soupeře ovšem bylo těžké rozeznat, protože sice neměli bílé kabátce, ale zato měli zvláštní účeštný typ trvalý vytvořený za použití směsi obsahu pytlíku z vysavače po půlročním luxování cementárny Radotín a ešusu vyjetého oleje z traktoru Zetor z JZD Slušovice. V mnohých očích se objevily slzy vděčnosti za krásné dary, například Maďal konečně dostal mobilní telefon a Jana poutavou knihu Karla Matěje Čapka Choda „Turbína“, ostatní pak nějaké zajímavé sociálně-alistické spisy, či aspoň ŠUP.

Zima byla v Praze opět krátká, a tak se stihl zahrát jen jednou hokej. Naštěstí to bylo za vydatného herního i proviantního příspěvní Hrochovy rodiny, proto akce skončila úspěšně.

Duo Kule a Ahalbert se při zimákovém nákupu pořádně rozšouplo a nakoupilo 72 kilo jídla pro 5 lidí. V důsledku toho se v Rychlebských horách rozmohl jídlomor. Na druhou stranu se musí uznat, že nákupci obětavě neopouštěli týpí a ochotně se věnovali pouze spánku a konzumaci donesených zásob. Výjimku tvořil akorát železniční výlet za poslední úzkorozchodkou Českých dráh.

Savci ovládli klubovnu při lednovém kecu.

Již téměř tradiční zájezd na sjezdovku u Balounů se opět vydařil. Sněhová nabídka byla slušná, počet obyvatel chaty byl na maximum. Hromadné čtení Čtyřlístků a Kapitána Klose zpestřovalo večerní chvíle, masivní koulovačka zase chvíle denní.

Alfons stále neopravil loď.

